
2 TRIVSEL, LÆRING OG KREATIVITET VIA DIGITALE MEDIER

Hans Henrik Knoop

12 ÅBNE PRAKSISSE OG IDENTITET

– evidens fra forskeres og underviseres deltagelse i sociale medier

George Veletsianos

32 COMPUTERSPILE: GODE, DÅRLIGE ELLER NOGET ANDET?

Sara Prot, Katelyn A. McDonald, Craig A. Anderson og Douglas A. Gentile

48 SOCIALE MEDIER – DEN 7. SANS

Bo Krüger

60 CONFUCIUS STYRER I DEN DIGITALE LÆRINGS-ARENA

Jan Kristensen

71 BOGOMTALER

ÅBNE PRAKSISSER OG IDENTITET

– evidens fra forskeres og underviseres deltagelse i sociale medier

Af George Veletsianos

Oversat af Søren Søgaard

De måder, som de nye teknologier og sociale medier anvendes og opleves på af forskere og undervisere, er utilstrækkeligt forstået og udforsket. Målet for dette studie er at undersøge individuelle forskeres online-praksisser for at udforske og forstå de aktiviteter og praksisser, de udøver, når de bruger sociale medier til videnskabelige formål. Ved hjælp af etnografiske dataindsamlingsmetoder og elementære fortolkende analyseteknikker beskriver jeg to nye fænomener, der er tydelige i forskeres sociale mediedeltagelse: Forskningspraksisser, der udøves åbent i digitale rum, og selvet som adskilt fra akademiske anliggender. Disse fænomener rejser spørgsmål, som er relateret til 'deling', akademisk identitet, deltagelse og sociale medier som mødested.

Moderne universiteter står over for talrige stærke kræfter, der kan komme til at forme deres fremtid. Disse kræfter inkluderer en ændret demografi, globalisering og konkurrence, en verdensomspændende økonomisk nedtur, nedskæring af de offentlige bevilninger, krav om ansvarlighed og regnskabspligt og nye teknologier (Morrison, 2003; Schwier, 2012; Siemens & Matheos, 2010; Spanier, 2010). Nye teknologier som de sociale medier har faciliteret globalt samarbejde og deling, men undervisere og forskere har først for nylig taget disse teknologiers sociale og deltagelsesfremmende natur til sig i deres forskning (Veletsianos, 2012). Sociale medier og teknologier er trængt igennem i

de højere uddannelser, og det er blevet hævdet, at de har påvirket de videnskabelige funktioner (Pearce, Weller, Scanlon & Kinsley, 2010) såvel som de måder, videnskaben¹ organiseres, overleveres, udføres og opleves på (Weller, 2011). Mens det kan diskuteres, om de sociale medier har ført til kulturelle ændringer i den akademiske verden, eller om individuelle forskere altid har haft et ønske om at forbinde sig med andre, og de sociale medier simpelthen blev en mulighed for at tilfredsstille dette behov (Veletsianos & Kimmons, 2012a), er der ingen tvivl

¹ I denne artikel refererer 'videnskab' til forskning, undervisning og serviceaktiviteter.

om, at de sociale medier er blevet en del af det moderne samfunds og vores uddannelsessystemers anatomi.

På nuværende tidspunkt er de måder, videnskabsfolk bruger og oplever de sociale medier på, utilstrækkeligt forstået og udforsket (Veletsianos, 2010; 2012). Målet for dette studie er at undersøge individuelle videnskabsfolks online-praksisser for at besvare følgende forskningsspørgsmål: Hvilke aktiviteter og praksisser er tydelige, når undervisere og forskere bruger sociale medier til videnskabelige formål? Ved at undersøge online-praksisserne hos videnskabsfolk på nettet kan vi få en bedre forståelse af videnskabsfolks værdier, af den grad, i hvilken deres aktiviteter er på linje med de værdier, der karakteriserer akademiske institutioner, samt af den kultur, der omgiver den akademiske praksis på internettet. Mens der er en voksende litteratur om de studerendes erfaringer med sociale medier (fx Greenhow, 2011; Minocha, 2009; Selwyn, 2011), er empiriske udredninger af videnskabsfolks praksisser i disse miljøer sparsomme, hvilket gør denne forskning vigtig ud fra både et praktisk og et videnskabeligt perspektiv.

For at undersøge dette emne gennemgår jeg først den litteratur, der er relevant i forhold til videnskabsfolks digitale praksisser. Dernæst præsenterer jeg de metoder, der bruges til at undersøge det opstillede forskningsspørgsmål. Endelig præsenterer jeg resultaterne

af denne undersøgelse og diskuterer mine resultater.

Gennemgang af den relevante litteratur

Det eksisterende internet kan beskrives som en social platform, der er centreret om brugernes evner til at læse, skabe, blande og bidrage med indhold på en brugervenlig måde uden behov for teknisk knowhow. Som et resultat af dette deltager millioner af individer verden over i de sociale medier på en daglig basis, selvom de sociale mediemønstre varierer landene imellem (Singh, Lehnert & Bostick, 2012). Videnskabsfolk i de højere uddannelser bruger også sociale teknologier i deres personlige og professionelle liv (Moran, Seaman & Tinti-Kane, 2012), inklusive sociale netværkssider (fx Facebook), mediedelingssider (fx YouTube) og mikrobloggingplatforme (fx Twitter).

Jenkins, Purushotma, Weigel, Clinton og Robinson (2009) hævder, at vi lever i en deltagerkultur i et samfund, hvor forbrugeren ikke længere er en passiv modtager af information, medier og kulturprodukter, men også producerer indhold af denne type. Disse udviklinger betragtes som lovende for de højere uddannelser, blandt andet fordi et internet, der er sammenhængende, demokratisk og brugercentreret, synes at stemme godt overens med en sociokonstruktiv etos for læring, deltagelse og videnskabelse (Lave & Wenger, 1991; Vygotsky, 1962; 1978).

Som et resultat af dette har vi i de senere år set stadig flere opfordringer til at bruge og integrere de nye teknologier i de højere uddannelsesmiljøer, næret af en retorik, der taler om en "radikal og transformationel" virkning på uddannelserne (McLoughlin & Lee, 2008). Teknologiske patentløsninger på uddannelsesmæssige problemer er imidlertid ikke nye (Mishra, Kohler & Kereluik, 2009), og Selwyn (2011) mener, at de måder, de sociale medier bruges på i de højere uddannelser, og de resultater, der er forbundet med disse måder, ikke matcher den retorik og de aspirationer, der beskrives i litteraturen.

De nye teknologier og især de sociale medier er en integreret del af digital videnskabelighed, hvilket ofte betragtes som et vigtigt gennembrud for indførelsen af nyskabelser i de måder, viden skabes, forhandles og deles på. En rapport, finansieret af den canadiske Social Sciences and Humanities Research Council, hævdede for eksempel, at "støtte til digital forskning i Canada vil beskytte den videnskontekst, der sikrer den fortsatte kreativitet i den digitale økonomi, bidrage med et forbilledligt indhold til Canadas digitale identitet, fremme det fælles gode, styrke beskæftigelsen og forøge mængden af fleksibel, højt kvalificeret arbejdskraft" (Bretz, Brown & McGregor, 2010, p. 28). Nye teknologier er blevet defineret som "redskaber, begreber, innovationer og fremskridt," der – måske ikke nødvendigvis er nye teknologier

- er under udvikling og ved at blive til
- gennemgår cyklusser af hype
- hverken er fuldt forstået eller fuldt udforskede eller udforsket på en pålidelig måde
- selvom de tilbyder et stærkt potentiale for forandring, er deres potentiale i det store og hele ikke blevet realiseret.²

Denne definition antyder, at nye teknologier både kan forme og bliver formet af praksis. I denne artikels kontekst er det med andre ord sådan, at når nye teknologier integreres i den videnskabelige praksis (fx når en forsker bruger Twitter til at netværke med sine kolleger), forventes teknologien at forme den måde, forskeren netværker med sine kolleger på, og den videnskabelige netværkspraksis vil igen forme den måde, forskeren bruger de forskellige teknologier på til videnskabelige formål.

Mens termen 'digital videnskabelighed' ofte bruges som reference til brugen af teknologi til at udføre forskningen mere effektivt (fx bruge bibliografiske håndteringsværktøjer) og give hurtigere adgang til den (fx gennem e-tidskrifter), antyder nyere forskning, at de sociale medier kan bruges ikke kun til at forbedre praksis, men også til at transformere den videnskabelige arbejdsmåde (Weller, 2011). I et forsøg på at forklare videnskabelige online-praksisser mener Veletsianos og Kimmons, at åben videnskab refererer til en "samling nye, viden-

² Veletsianos, 2010, p. 12.

skabelige praksisser, der går ind for åbenhed og deling ... [og omfatter] (1) åben adgang og åbne udgivelser, (2) åben uddannelse, inklusive åbne uddannelsesressourcer og åben undervisning, og (3) netværksdeltagelse” (2012b, p. 167). Dette studie fokuserer på forskeres netværksdeltagelse som fænomen, defineret som “videnskabsfolks brug af deltagerteknologier og sociale netværk online til at dele, reflektere over, kritisere, forbedre, validere og fremme deres forskning” (Veletsianos & Kimmons, 2012a, p. 768).

Når videnskabsfolk anvender sociale medier i deres praksis, synes de at forbinde sig mere effektivt og på andre måder med individer og samfundsgrupper, som er interesserede i deres forskning (Kirkup, 2010; Kjellberg, 2010). Et antal forskere søgte for eksempel at undersøge de sociale teknologiers rolle og funktion i det videnskabelige liv. Nardi, Schiano og Gumbrecht (2004) hævdede, at videnskabelige blogs kunne “(1) opdatere andre om aktiviteter og lokaliteter, (2) udtrykke meninger for at påvirke andre, (3) søge andres meninger og feedback, (4) ‘tænke ved at skrive’ og (5) udløse følelsesmæssige spændinger (p. 4), mens Walker (2006) bemærkede, at blogs er tæt forbundet med professionel identitet, fordi de gør det muligt for akademikere at blive “offentlige intellektuelle”. Denne evidens bekræftes af Kjellberg (2010) og Martindale og Wiley (2005), som mener, at en af motivationerne for blogging er at nå mange og forskellige læsere. Et an-

tal af disse fund er blevet gentaget hen over de sociale teknologier. Veletsianos analyserede for eksempel 4.500 tweets fra 45 videnskabsfolk inden for de højere uddannelser og fandt, at de, når de brugte tjenesten, “(1) delte information, ressourcer og medier, der var relateret til deres professionelle praksis, (2) delte information om deres klasseværelser og deres studerende, (3) bad om hjælp fra og tilbød andre råd og forslag, (4) engagerede sig i sociale kommentarer, (5) engagerede sig i digital identitet og fremtræden, (6) søgte at netværke og skabe forbindelser til andre og (7) fremhævede deres deltagelse i andre online-netværk ud over Twitter” (2012, p. 336).

På den anden side er videnskabsfolks sociale mediepraksisser fulde af spændinger. Materiale fra Procter et al. (2010) synes for eksempel at antyde, at de sociale medier supplerer snarere end fortrænger de traditionelle medier, fordi de eksisterende former for informationsudveksling er “tilstrækkelige” og “fast forankrede” i de akademiske belønnings- og forfremmelsesstrukturer. De nye former for videnskabeligt engagement med involvering af de sociale medier vil måske nok nå ud til andre og forskelligartede modtagere, men området mangler evalueringsmetoder og retningslinjer med hensyn til, hvordan akademikere kan rapportere den virkning af deres forskning, der måtte blive resultatet af en sådan forbindelse. Og selvom nye former for ligemandsevaluering kan udtænkes (fx læserevalueringer), og nogle

af disse allerede er blevet brugt af tidsskrifter (fx PLOS One, 2013), er alternative former for videnskabelig evaluering endnu tilstrækkelig anerkendt af den akademiske verden (Johnson, Levine, Smith & Stone, 2010).

Herudover fandt Esposito (2013) i et lille studie af 14 forskere ved Milanos universitet, at selv om der findes et antal tidlige brugere, er nogle af dem tvivlende og usikre på både redskaberne og de værdier, der ligger under digital og åben forskning. Endvidere mener Veletsianos og Kimmons (2013) i en dybdegående undersøgelse af tre forskeres erfaringer med online sociale netværk, at videnskabsfolks brug af sociale medier kan karakteriseres som en personlig/professionel konflikt: Når videnskabsfolkene bruger sociale medier, håndterer de i det omtalte studie deres deltagelse på måder, der gør det muligt for dem at opretholde passende og meningsfulde forbindelser med professionelle og ikke-professionelle kontakter. Således (1) strukturerer de deres deltagelse sådan, at andre kan granske den, eller (2) begrænser deres synlige deltagelse for at reducere eksponering for spændingen mellem de personlige og professionelle sfærer i livet. En sådan styret deltagelse synes at være vigtig, fordi de fremherskende sociale medieaktører (fx 'venner', kolleger og familie) synes at udgøre et dilemma for videnskabsfolk. Samtidig mener Hall (2011), at læringsteknologien ikke er neutral, og at forskerne i stedet for at gå ud fra dens demokratiske,

frigørende eller transformativ potentiale har brug for kritisk at undersøge uddannelsesteknologiens fortællinger inden for den bredere virksomhedskultur og politiske agenda, den eksisterer i. I retning af dette mål identificerer Veletsianos og Kimmons (2012b) et antal antagelser og udfordringer i bevægelsen hen imod åben og digital videnskabelighed (fx social stratifikation og eksklusion) og bemærker, at selv om aspirationer om at udbrede adgangen til viden "kan opstå ud fra utilstrækkelighederne og manglerne ved status quo", gør dette ikke digitale/åbne forskningssystemer, beslutninger og initiativer "eksemplariske eller neutrale". Det antages for eksempel ofte, at åbne systemer kan fremme et miljø, som er præget af lighed og demokratisering (fx at alle kan have fri adgang til artikler, som publiceres under en åben licens), men i realiteten kan nogle videnskabsfolk være i stand til at få større fordele af dette end andre som et resultat af deres "viden, velstand, magt og evner" (citeret fra Chander & Sunder, 2004).

Mens forskerne er begyndt at undersøge erfaringer og praksis hos de akademikere og videnskabsfolk, der deltager i de sociale medier, er forskning, der direkte observerer og undersøger situerede praksisser, begrænset. Især etnografiske metoder kan måske give resultater, der ikke indfanges af studier, som styres af de forskningstilgange, der indtil nu er blevet brugt i undersøgelser af denne artikels emne. Derudover kan etnografiske undersøgelser af

situerede praksisser bidrage til en forståelse af de sociale, politiske og kulturelle faktorer, der har indflydelse på brugen og ikke-brugen af teknologien. Der synes at være et desperat behov for sådanne undersøgelser på uddannelsesteknologiernes område (Selwyn, 2010). Denne undersøgelses bidrag kan derfor være af værdi ved at male et mere præcist og holistisk billede af de videnskabelige praksisser i online-rummene.

Forskningsspørgsmål

I dette studie opstiller jeg følgende forskningsspørgsmål: Hvilke aktiviteter og praksisser opstår der, når forskere og undervisere bruger de sociale medier?

Metoder

Det overordnede formål med denne forskning er at få praksisser med de sociale medier til at give mening og forstå, hvorfor videnskabsfolk bruger de nye teknologier som for eksempel de sociale medier på den måde, de gør. Disse fænomener er komplekse, og forskningsspørgsmålet, der er opstillet herover, såvel som analysemetoden til besvarelse af dette spørgsmål søger at afdække de måder, mennesker deltager på i online-miljøerne.

Dette studie er påvirket af cyberetnografi (Ward, 1999) og virtuel etnografi (Hine, 2000). Til forskel fra disse analytiske tilgange og beslægtet med Watulak (2011) er min brug af etnografi i stedet for at *udføre etnografi* (Green &

Bloome, 1997) imidlertid begrænset til *etnografiske dataindsamlingsmetoder*. Specifikt har jeg været en aktiv deltager og bidragsyder på sociale mediesider. I disse rum har jeg interageret med undervisere, forskere og studerende inden for området uddannelsesteknologi, deltaget i virtuelle begivenheder (fx åbne kurser) og ført en journal over digitale artefakter, refleksioner og observationer. Denne journal består af observationer, tanker, refleksioner, kopier af skærbilleder og nye artikler. Nogle af disse kulturprodukter er hentet fra en bred vifte af sociale mediesider som for eksempel blogs, mikroblogger og videodelingssider. Denne journal er centreret om tre spørgsmål: "Hvad observerer jeg ved min deltagelse i de sociale medier med hensyn til videnskabelig praksis? Hvilke fænomener og/eller problemer opstår der? Hvad betyder disse observationer for den videnskabelige praksis, og hvordan kan vi få dem til at give mening?". Journalen, som er styret af mine observationer og erfaringer, bliver derefter den hoveddatakilde, jeg analyserer for at besvare det forskningsspørgsmål, jeg opstillede herover. Resultatet af denne analyse er det kvalitative studie, der fremlægges i denne artikel.

Dataanalysen blev styret af den konstant komparative metode (Glaser & Strauss, 1967), hvor jeg kodede data for at registrere nye mønstre. Konkret tog jeg en datænhed (fx en postering i journalen), kodede den, sammenlignede den med andre data (fx en kate-

gori, en journalpostering, en kopi af et skærbillede), undersøgte, om data lignede hinanden eller var forskellige, og udviklede yderligere kategorier til at indfange ligheder og forskelle mellem data. Denne proces var iterativ. Med andre ord: Jeg kodede data, indførte nye data (dvs. fortsatte med at føre min journal) og fortsatte med kontinuerligt at sammenligne nye og eksisterende data og kategorier.

Til tider ændrede nye data min forståelse af de praksisser, jeg observerede. Andre gange forstærkede nye data min forståelse af det, jeg observerede. De mønstre, jeg identificerede i mine data, blev samlet sammen og genanalyseret hen over journalindrykningerne. Registreringerne i journalen og analyserne af dem er vedvarende processer, men efter at have været igennem processen mange gange følte jeg, at mine data var tilstrækkelige og kunne grupperes i de to hovedtemaer, jeg diskuterer herunder.

Det er vigtigt at bemærke, at dette studie forsøger at forstå praksisser og fænomener gennem en spejlende, selvbiografisk og refleksiv linse. Den er afspejlende og selvbiografisk, fordi jeg bruger mine personlige oplevelser som en måde at rammesætte de undersøgte fænomener på, og refleksiv, fordi jeg reflekterer over både mine erfaringer og andres deltagelse i de sociale medier. Selvom de indsigter, jeg har opnået af disse artefakter, er blevet trianguleret med personlige erfaringer og teoretiske konstrukter, indeholder

den forskningsmetode, jeg har anvendt, trusler mod validitet og pålidelighed. Ved at være så tæt på den kultur, der er under udforskning, er det muligt, at jeg har internaliseret de værdier og normer, som karakteriserer de videnskabsfolk, der bruger sociale medier. Herudover påvirker mine livserfaringer som lærende, forsker, underviser og bruger af sociale teknologier de måder, jeg ser verden på. Men i stedet for at ignorere disse trusler har jeg i forbindelse med undersøgelsen bevidst søgt at inddæmme og holde mine erfaringer under kontrol – en proces, der kaldes 'at sætte i parentes' ('bracketing') (Giorgi, 1997). Dette har jeg gjort ved kontinuerligt at reflektere over min analyse og fortolkning og hele tiden sætte spørgsmålstegn ved den grad, i hvilken denne analyse afspejler mine egne forforståelser af de fænomener, der er under udforskning. Herudover har jeg ved fremlæggelsen af resultaterne forsøgt at give grundige beskrivelser af de undersøgte fænomener, så læserne kan blive i stand til at evaluere resultaternes troværdighed (Merriam, 1995).

Metodologisk ligger denne undersøgelse i den konstruktivistiske sfære, da jeg ikke foregiver at ville afdække en monolitisk sandhed, der forklarer de måder, videnskabsfolk handler og deltager på online. Jeg tror snarere, at der findes mange forskellige sandheder, nogle, der er komplementære, og nogle, der strider imod hinanden. Endvidere kan disse sandheder eksistere ved siden af hinanden.

Det kan for eksempel godt være sandt, at nogle videnskabsfolk har det godt med at være på de sociale medier, mens andre føler angstelse ved at deltage online. Det kan også være sandt, at kilden til usikkerheden varierer. For eksempel kan nogle videnskabsfolk føle sig urolige ved at deltage, fordi de ikke kan se nogen virkelige fordele ved det, mens andre ser fordelene, men også at de potentielle omkostninger ved deltagelsen (fx bekymringer over privatlivets fred) måske opvejer disse fordele.

Endelig vil de anekdoter og historier, jeg deler med læseren herunder, måske ikke forekomme hverken *nye* eller *overraskende* for mennesker, der deltager på de sociale medier. Men de er nu alligevel nye i den forstand, at de hjælper til at beskrive handlinger, der udøves i de sociale medier og enten forbliver implicitte eller udforskede, og gøre dem eksplícitte. Som sådan kan dette essay hjælpe os til bedre at forstå, hvordan nogle videnskabsfolk bruger sociale medier i dagens miljøer, og hvad deres værdier er.

Resultater

Jeg husker præcist det øjeblik, hvor jeg besluttede at blive medlem af Twitter og oprettede en professionel blog. Jeg var i færd med at læse kapitelforslag til en bog, jeg redigerede, og et af forslagene gjorde et så stort indtryk på mig, at jeg besluttede at bruge mere tid på disse teknologier uden for de kurser, jeg underviste i. I begyndelsen havde jeg det ofte svært

med tanken om offentlig deltagelse på de sociale medier, med at 'være derude' og publicere skitser til ideer og dele detaljer fra mit professionelle og ikke-professionelle liv, som jeg antog, at andre ville finde ufærdige, kedelige eller irrelevante. Set i bakspejlet var kilden til denne kamp delvis den træning og videnskabelige socialisering, jeg modtog, da jeg gjorde min kandidatuddannelse færdig. Denne træning, som meget vel kan have været implicit, fremhævede den opfattelse, at forskere (1) kan få 'stjålet deres ideer', hvis de forhastet deler dem med andre, og (2) er eksperter med stor viden på deres felt og stor selvsikkerhed i deres arbejde og bør fremstille sig selv som sådan.

Siden da har jeg også lært, at jeg ikke er den eneste videnskabsmand, der kæmper med dette. Andre har udtrykt dette problem meget sigende og bemærket, at publicering af 'halvfordøjede' ideer kan være et farligt karriereskridt for videnskabsfolk, for selvom man kan have gavn af at gennemtænke ideer ved at skrive om dem, vil andre måske bedømme ens arbejde på en dekontekstualiseret måde uden nødvendigtvis at observere eller forstå, hvordan for eksempel et bestemt blogindlæg har udviklet sig over tid. De problemer og spændinger, videnskabsfolk kan opleve, når de deltager i de sociale medier, er også blevet rapporteret andre steder (fx Veletsianos & Kimmons, 2013), hvor deltagerne (1) spekulerede på, om den tid, de brugte på de sociale medier, kunne have

været brugt mere produktivt andetsteds, og (2) kæmpede med den grad, i hvilken de skulle dele professionel versus ikke-professionel information. Disse spørgsmål peger på en voksende spænding mellem personlig og professionel identitet, det spektrum af informationsdeling, der ligger mellem disse to poler, og opfattelsen af, hvad en forsker er, og hvad han/hun gør.

Deling og problemer med videnskabelig identitet (fx den grad, i hvilken den videnskabelige identitet er forskellig fra den ikke-professionelle identitet) gennemtrænger den sociale mediedeltagelse. Disse spørgsmål er ikke begrænset til de sociale medier. I en diskussion af fakultetsmedlemmers tatoveringer bemærker Leonard for eksempel, at "i en universitetskultur, hvor fakultetet ofte reduceres til tal – bevillinger, studerendes studiepoint, undervisningsevalueringsscorer, antallet af publikationer – giver tatoveringerne et rum, hvor vi kan frigøre vores individuelle selv fra det bureaukratiske og professionelle universitet" (2012, afsnit 6). På samme måde synes den sociale mediebrug, jeg har set under min etnografiske rejse, at være centreret omkring spørgsmål om identitet og kontrol. For at udforske disse spørgsmål beskriver jeg to nye fænomener: Videnskabelige praksisser, der udøves åbent i de digitale rum, og det selv, der er frigjort fra akademiske anliggender.

Videnskabelige praksisser, der udøves åbent i digitale rum

Billedet af den ensomme videnskabsmand, der arbejder utrætteligt med sin forskning i et dunkelt arbejdsværelse, står i stærk kontrast til de forbundne og synlige videnskabelige praksisser, der udøves online af de videnskabsfolk, jeg har mødt i denne undersøgelse. Mens et antal specialiserede værktøjer er blevet udviklet specielt til netværksorienteret videnskabeligt arbejde (fx academia.edu, Mendeley), har videnskabsfolk brugt deres egne individuelle hjemmesider, som oftest blogs, som rum, hvor de udøver og dyrker deres videnskab på en synlig måde. Herudover fungerer personlige hjemmesider ofte som områder, hvor lærerstabens digitale tilstedeværelse samles, og forskellige videnskabelige produkter fremvises. Personlige hjemmesider indeholder for eksempel ofte ejerens blog, Twitter-indlæg, læselister, undervisningsprodukter (fx læseplaner), videnskabelige produkter (fx kopier af publikationer) og links til emner af interesse (fx professionelle organisationer) eller blogs, som den pågældende læser.

Spørgsmålet af interesse her er: Hvilke typer videnskabelig praksis bliver gjort synlige gennem videnskabsfolks online-deltagelse? Eksempler på aktiviteter, jeg hyppigt har set udøvet i offentlige digitale rum, inkluderer:

- bekendtgørelser. Eksempler inkluderer bekendtgørelser af publikationer, priser og jobmuligheder

- deling af udkast til manuskripter og anmodninger om/modtagelse af feedback på dem
- udvikling og udgivelse af lærebøger, der er blevet til som led i et kursus (fx Amado et al., 2011; Correia, 2012)
- deling af læseplaner og undervisningsaktiviteter
- live streaming eller deling af videoer/fotografier fra ens egen undervisning
- live blogging og live tweeting af en hovedtale ved en konference eller -session
- at være forfatter til og deltage i skrivning af kollaborative dokumenter i forbindelse med konferencessioner/workshops
- deltagelse i debatter og kommentarer om professionelle spørgsmål
- undervisning. Videnskabsfolk har for eksempel undervist i kurser, som blev gjort frit tilgængelige for alle, der ønskede at deltage (fx Hilton, Graham, Rich & Wiley, 2010)
- at gøre sine ansættelses- og fremmelsesmaterialer offentligt tilgængelige
- at reflektere over og samtale om den doktorale proces og afhandling. Ph.d.-studerende har brugt blogs og wikis til at dele deres arbejde og reflektere over og dokumentere deres fremskridt. Selvorganiserede systemer, gennem hvilke nogle af disse aktiviteter udøves, er også blevet skabt. For eksempel er #PhDChat et aktivt online-fællesskab, som er skabt af studerende på doktoralt niveau. Medlemmerne af fællesskabet bruger sociale medier til

at opdatere hinanden om deres fremskridt, dele ressourcer, lære om professionen, konversere og støtte hinanden

- at skabe video-trailere til at beskrive, promovere og fremhæve akademiske produkter som bøger
- at søge hjælp i forbindelse med professionelle aktiviteter (fx forskning, undervisning), udøvet i form af offentlige anmodninger. Deltagere har for eksempel bedt om hjælp til at lokalisere forskningslitteratur.

For yderligere at forstå værdierne hos de videnskabsfolk, der bruger sociale medier til videnskabelige formål, kan vi undersøge to af disse praksisser mere detaljeret. Den første praksis er brugen af video-trailere til at beskrive, promovere og fremhæve akademiske produkter. Disse videoer er ofte produceret af individuelle fakultetsmedlemmer, lagt på en videodelings hjemmeside som YouTube og derefter lagt på blogs og delt hen over sociale medietjenester som Twitter og Facebook. Disse videoer er ofte af kort varighed (dvs. omkring et til to minutter lange) og forsøger at formidle de centrale teser i bogen, kurset, projektet eller den publikation, de reklamerer for, på en meningsfuld og interessant måde. Den kendsgerning, at video-trailere oprindeligt blev udtænkt, udviklet og delt af individuelle fakultetsmedlemmer (til forskel fra et produktionsteam på den akademiske institution, hvor den pågældende person er ansat), er vigtig, fordi den fremhæver (1)

den lethed, hvormed individuelle videnskabsfolk kan udvikle og dele medier, der har med deres videnskab at gøre, (2) de kreative muligheder, der tilbydes videnskabsfolk af de nye teknologier, og (3) videnskabsfolks villighed til at dele deres arbejde uden for de formelle og institutionelle strukturer. Når vi reflekterer over denne praksis, kan vi bemærke, at fakultetsmedlemmer, som traditionelt ikke er trænet i medieproduktion, søger måder at forbinde sig med et publikum på, der måske ligger uden for rækkevidde af de udbredelsesmetoder, som historisk har været til deres rådighed. Selvom ideen om medieskabelse, organisering, remixing og genbrug ikke er ny (jf. Jenkins et al., 2009), kan vi måske her se fremvæksten af en ny akademisk subkultur, som er fast funderet i deltagelsesidealer.

Den anden praksis, der kræver en dybere analyse, er adgangen til forskningslitteratur gennem offentlige appeller om hjælp. Forestil dig at være på et universitet, hvis bibliotek ikke har adgang til et tidsskrift, der har publiceret en artikel, som du har brug for til undervisning eller forskning. Eller at du har adgang til tidsskriftet, men at det år, hvor artiklen blev publiceret, ligger uden for din institutions abonnementsdatoer. Tidsskriftet indfører for eksempel en seks måneders forsinkelse fra publikationen af tidsskriftet til det tidspunkt, hvor det bliver tilgængeligt elektronisk. Hvilke muligheder har du? Du kunne købe artiklen. Eller du kunne e-maile til artiklens forfatter og bede om

en kopi af artiklen. Alternativt kunne du søge efter artiklen på internettet i håb om, at forfatteren har selvkarkiveret artiklen (fx på sin personlige hjemmeside). Ud over disse tilgange har jeg opdaget, at mennesker også har tilegnet sig sociale teknologier for at finde og dele tidsskriftsartikler. På samme måde som ligemandsnetværk for deling af musik har videnskabsfolk brugt PirateUniversity.org, ThePaperBay.com, Scholar subreddit³ og [#ICanHazPdf](https://www.tumblr.com/tagged/ICanHazPdf) hashtag⁴ til at få adgang til forskning, de har brug for. På disse hjemmesider efterlyser brugerne artikler, de ikke har adgang til, og de, der har adgang (fx gennem deres institutioners biblioteker), forsyner dem med en kopi af artiklen. Coverdale (2012) har også diskuteret den rolle, fil-delingshjemmesider spiller for at kunne finde og skaffe adgang til akademisk arbejde. Disse aktiviteter er vigtige, fordi de antyder, at mennesker er villige til og i stand til at omgå og trodse restriktioner på deling af viden og forskning. Kroll (2011) beskriver dette som en "civil ulydelighedshandling rettet imod den videnskabelige udgivelsesindustri." Faktisk er åben

3 I skrivende stund er reddit en populær stofindsamler, hvis indhold blev leveret af brugerne. En subreddit er et fællesskab af brugere, som delte en fælles interesse (fx træning, veganisme, uddannelse osv.).

4 En hashtag refererer til den Twitter-praksis, hvor man sætter #-symbolet foran et ord for at kategorisere en meddelelse for at kunne registrere/hente den igen. En populær hashtag er for eksempel #edtech, der bruges til at kategorisere en meddelelse som relevant for uddannelsesteknologi.

adgang til forskning en værdi, der ligger mange videnskabsfolk, som bruger internettet til professionelle formål, stærkt på sinde, og selvom de måske ikke offentligt vedkender sig eller bifalder de aktiviteter, der er beskrevet herover, gør de ofte deres holdning til støtte for åben adgang offentligt kendt. Et antal af dem har for eksempel brugt deres blogs til at forklare, at de nægter at publicere i eller anmelde for tidsskrifter, der ikke går ind for idealerne om åben adgang.

Selvet som frigjort fra akademiske anliggender

Selvom sociale teknologier har fået nye formål som videnskabelige aktiviteter, blev de ikke oprindeligt designet til disse formål (Hemmi, Bayne & Land, 2009). Da designet af online sociale netværk er rammesat omkring social og uformel deling, er præsentationen af selvet som frigjort fra akademiske anliggender et vedholdende tema i mine observationer af videnskabsfolks aktiviteter online. Videnskabsfolk bruger sociale medier til ikke-professionelle

formål og afslører mange forskellige dimensioner ved sig selv. Videnskabsfolk har for eksempel ikke blot delt deres videnskabelige succeser, men også deres sårbarheder og problemer (fx med en skilsmisse) og søgt hjælp i personlige anliggender og i sager, de føler lidenskabeligt for (fx lovgivning om ligestilling og større opmærksomhed på invaliderende sygdomme). Det er vigtigt, at det ser ud til, at engagement i og deling af spørgsmål, der er uden forbindelse med professionen, er en værdi, der sættes højt af denne gruppe. Det er for eksempel ikke ualmindeligt at støde på blogindlæg, der diskuterer de positive resultater af social deling, og Twitterprofiler, der stolt erklærer, at opdateringerne er sammensat af en blanding af personlige og professionelle tweets. Selvom nogle statusopdateringer såsom madpræferencer kan synes at tjene begrænsede professionelle formål, når de ses ude af kontekst, kan de rent faktisk godt have betydningsfulde sociale funktioner, som jeg har hævdet andetsteds (Veletsianos, 2012).

Figur 1: Forfatterens version af 'a childhood walk'

Videnskabsfolks deltagelse i internet-memet 'a childhood walk' eksemplificerer dette tema. Et internet-meme er et koncept eller et artefakt, skabt af enkeltindivider (fx et billede med en billedtekst, en genudførelse af en aktivitet som fx en dans), der spredes viralt på internettet. Eksempler på populære memer inkluderer: LOLcats, Three Wolf Moon T-shirt, Numa Numa dance og for nylig Harlem Shake-videoer. 'A childhood walk' var et koncept, der blev udviklet af internet-performancekunstneren Ze Frank, hvori han bad mennesker bruge Google Street View til at dele historier og billeder af barndommens gåture og erindringer. Talrige personer bidrog med historier (arkiveret på http://www.zefrank.com/the_walk/), og blandt disse delte et antal forskere og undervisere deres historier om gåture i barndommen (fx figur 1). Disse historier præsenterer et selv, der sjældent ses uden for møder i små grupper, og kan sætte mennesker i stand til at udvikle relationer og bånd.

Diskussion

I denne artikel har jeg udforsket de praksisser og aktiviteter, der opstår, når forskere og undervisere bruger sociale medier. Jeg fokuserede på to fænomener og beskrev, hvordan mennesker har udøvet videnskabelige praksisser åbent i digitale rum, og afslørede et selv, der er frigjort fra akademiske anliggender. Selvom disse praksisser måske hverken er nye eller ensartede på tværs af de forskere og

undervisere, der deltager på de sociale medier, fremhæver de ikke desto mindre et antal spørgsmål, der er værd at overveje og reflektere over.

'Deling' er et gennemgående begreb i disse fund. De mennesker, der tager delingspraksisser til sig, finder værdi i at gøre det og taler ofte til fordel for deling. Det er for eksempel ikke usædvanligt at støde på sætninger som 'Der sker gode ting for dem, der deler', 'Deling er menneskekærligt' eller 'Uddannelse er deling'. Disse sætninger illustrerer og eksemplificerer denne subkulturs værdier. Selvom fakultetsmedlemmer historisk har delt deres arbejde med hinanden (fx gennem breve, telefonsamtaler og konferencepræsentationer), og åben publicering vinder stigende accept (Scanlon, under udgivelse; Weller, 2011), deler undervisere og forskere i stigende grad deres videnskab med hinanden online i uformelle, åbne rum. Wiley og Green hævder endda, at "uddannelse er først og fremmest et spørgsmål om deling. Faktisk er deling den eneste måde uddannelse udføres på" (2012, p. 82). Men uddannelse, både i grundskolen, gymnasiet og de højere uddannelser, har generelt manglet en delingskultur. Barab, Makinster, Moore og Cunningham (2001) bemærker, at "forandringsbestræbelser [i grundskolen og gymnasiet] ofte har været uden succes, i det store og hele på grund af manglen på deling blandt lærerne" (Chism, 1985). Hvis vi skulle overveje at fremme værdierne i denne subkultur og følge

deres eksempel, hvilken rolle ville 'deling' så spille i vores praksis? En kerneværdi i denne subkultur er, at *deling bør behandles som en videnskabelig og uddannelsesmæssig praksis*. Hen imod dette mål må praktisering af deling være en del af både læreruddannelse og doktorale programmer, på samme måde som der undervises i elevcentreret pædagogik, digitalt medborgerskab og færdigheder i anvendelse af nye medier. De voksende krav om åben adgang til videnskabelige resultater er et skridt i denne retning.

Videnskabsfolks sociale mediepraksisser og innovationer (fx deling af udkast til manuskripter, adgang til litteratur gennem offentlige appeller) synes at sætte spørgsmålstegn ved traditionelle elementer i videnskabelig praksis. Sådanne elementer (fx ligemandskritik, publicering af færdigpolerede arbejder snarere end arbejder under tilblivelse) er elementer, på hvilke den videnskabelige praksis er blevet etableret og også udøves i dag. Tekno-kulturelle fremskridt synes imidlertid at have ført til voksende krav om at revurdere de måder, videnskab udbredes, forhandles og evalueres på. Nogle af de digitale videnskabelige praksisser, jeg observerede, kunne endvidere karakteriseres som små trodshandlinger imod institutionelle normer, ansættelses- og forfremmelsespraksisser og status quo. For eksempel bliver ansættelses- og forfremmelsesmaterialer som regel ikke gjort offentligt tilgængelige. På den anden side har dette studie også demonstreret, at

alternativet også er tilfældet, nemlig at de sociale medier er blevet brugt til at støtte almindeligt accepterede former for videnskabelig virksomhed som vidensskabelse og -udbredelse. Efterhånden som moderne universiteter står over for et pres for forandring i en verden, der i stigende grad domineres af ledelsespraksisser og erhvervsorienteringer, der sætter kvantitative målemetoder højt, kan videnskabsfolks digitale deltagelse til tider stå i stærk kontrast til og trodse de evalueringsmetoder, der traditionelt bruges til at bedømme deres arbejde. At se den videnskabelige deltagelse online igennem denne linse giver os mulighed for at stille en række fremtidige forskningsspørgsmål: Hvilke udfordringer, om nogen, står videnskabsfolk over for i deres institutioner, når de udøver de praksisser, der beskrives i denne artikel? Hvordan har videnskabsfolks institutioner reageret på disse praksisser, og hvordan er disse reaktioner forskellige hen over institutionerne?

De praksisser, der beskrives i denne artikel, antyder, at de sociale medier kan betragtes som et sted, hvor videnskabsfolk kan mødes for at dele deres arbejde, ideer og erfaringer. Dette sted svarer til en konference eller et møde med kolleger på et skrivereferugium. Gennem de sociale mediemøder skaber adskilte individer forbindelser, bånd og solidaritet, selv når de måske aldrig har mødt hinanden ansigt til ansigt. Fælles værdier (fx åbenhed) bidrager til skabelsen af bånd og solidaritet.

Et spørgsmål, der kan være værd at stille i fremtidig forskning, kunne være: Hvordan har dette fællesskab udviklet sig over tid? Og hvilken rolle har teknologien spillet for denne udvikling?

Mens tidligere forskning har udforsket den grad, i hvilken anciennitet har indflydelse på deltagelse i digital videnskabelighed (fx Kirkup, 2010), og forskerne har hævdet, at "professionel anciennitet [gav professorerne] selvsikkerheden til at investere tid i ikke-traditionelle akademiske produktioner" (p. 21), har denne forskning ikke differentieret deltagelsen mellem individer på forskellige niveauer af deres karriere. I stedet har denne forskning fokuseret på at identificere de nye fænomener, der var almindelige på tværs af deltagerne. Det er imidlertid vigtigt at bemærke, at de enkelte forskere møder forskellige udfordringer og kan stå over for forskellige muligheder på forskellige niveauer af deres akademiske karriere. Det vil derfor være værdifuldt for den fremtidige forskning at undersøge, hvordan videnskabsfolk bruger sociale medier til at håndtere forventningerne til deres akademiske roller (fx at være ph.d.-studerende i forhold til at være et nyansat medlem af fakultetet).

Endelig viser denne artikel, at akademikere har udnyttet deltagerteknologiernes sociale og uformelle natur til at dele aspekter af deres liv, der ofte betragtes som private. Akademisk identitet online er et spørgsmål, der kræver dybere analyse, idet nyere un-

dersøgelser har søgt at udforske relationen mellem identitet og online-deltagelse. Stewart (2012) ser for eksempel seks grundlæggende selver i de sociale medier, eller seks måder at være på. Disse selver er: det præsterende, offentlige selv; det kvantificerede eller artikulerede selv; det asynkrone selv; det polysociale eller forstørrede selv og det neo-liberale eller brandede selv. Disse deskriptorer overlapper med de typer deltagelse, der beskrives i denne artikel. Herudover har Kimmons og Veltsianos (2013) fundet, at mennesker, når de deltager i netværk online, fremlægger fragmenter af deres identitet, som de vurderer som acceptable for andre. De enkelte forskere præsenterede kort sagt deres 'sande selv' online i deres forskning, men styrede aktivt denne præsentation, så den passede til, hvad de opfattede, at andre ville vurdere som socialt acceptabelt. Det kan være af værdi for fremtidig forskning yderligere at udforske, hvordan videnskabsfolk opfatter og konstruerer deres identitet online.

Konklusion

I denne artikel har jeg undersøgt de praksisser og aktiviteter, der opstår, når forskere og undervisere bruger sociale medier. De identificerede praksisser varierer. En masse af disse praksisser er ikke nye, men er snarere praksisser, der udøves i andre rum og under andre begrænsninger. Alligevel er de nye. De sætter os i stand til at undersøge værdierne af en sub-

kultur hos digitale videnskabsfolk og gør det muligt for os at søge yderligere forståelse af, hvorfor videnskabsfolk engagerer sig i de aktiviteter, de engagerer sig i på de sociale medier.

Tak

The STELLAR Fellowship Mobility Program støttede denne forskning. De synspunkter og resultater, der præsenteres i denne rapport, bør ikke opfattes som repræsentative for opfattelserne i The STELLAR Fellowship Mobility Program.

Litteratur

Amado, M., Ashton, K., Ashton, S., Bostwick, J., Clements, G., Darnall, R., et al. (2011). *Project management for instructional designers*. Hentet d. 10. februar fra <http://pm4id.org/>

Barab, S., Makinster, J., Moore, J., & Cunningham, D. (2001). Designing and building an on-line community: the struggle to support sociability in the inquiry learning forum. *Educational Technology Research and Development*, 49(4), 71–96.

Bretz, A., Brown, S., & McGregor, H. (2010). *Lasting change: sustaining digital scholarship and culture in Canada*. Report of the Sustaining Digital Scholarship for Sustainable Culture Group. Hentet d. 14. juli 2011 fra <http://tinyurl.com/sustaindigsc>

Chander, A., & Sunder, M. (2004). The romance of the public

domain. *California Law Review*, 92(5), 1331–1373.

Chism, N. (1985). *The place of peer interaction in teacher development: findings from a case study*. Artikel præsenteret på The 1985 Annual Meeting of the American Educational Research Association (AERA), Chicago, IL.

Correia, A.-P. (Ed.). (2012). *Breaking the mold: an educational perspective on diffusion of innovation*. Hentet d. 10. februar fra http://en.wikibooks.org/wiki/Breaking_the_Mold:_An_Educational_Perspective_on_Diffusion_of_Innovation

Coverdale, A. (2012). *Free academic books here!* Hentet d. 20. november fra <http://phdblog.net/freecademic-books-here/>

Esposito, A. (2013). Neither digital nor open. Just researchers. Views on digital/open scholarship practices in an Italian university. *First Monday*, 18. Hentet d. 1. maj 2013 fra <http://firstmonday.org/htbin/cgiwrap/bin/ojs/index.php/fm/article/view/3881/3404>

Giorgi, A. (1997). The theory, practice, and evaluation of the phenomenological method as a qualitative research procedure. *Journal of Phenomenological Psychology*, 28(2), 235–260.

Glaser, B., & Strauss, A. (1967). *The discovery of grounded theory: strategies for qualitative research*. Chicago, IL: Aldine.

Green, J., & Bloome, D. (1997). Ethnography and ethnographers of and in education: a situated perspective. In J. Flood, S. Heath & D. Lapp (Eds.), *A Handbook of*

- research on teaching literacy through the communicative and visual arts* (pp. 181–202). New York: Simon & Schuster Macmillan.
- Greenhow, C. (2011). Online social networks and learning. *On the Horizon*, 19(1), 4–12.
- Hall, R. (2011). Revealing the transformatory moment of learning technology: the place of critical social theory. *Research in Learning Technology*, 19(3), 273–284.
- Hemmi, A., Bayne, S., & Land, R. (2009). The appropriation and repurposing of social technologies in higher education. *Journal of Computer Assisted Learning*, 25(1), 19–30.
- Hilton, J. L., Graham, C., Rich, P., & Wiley, D. (2010). Using online technologies to extend a classroom to learners at a distance. *Distance Education*, 31(1), 77–92.
- Hine, C. (2000). *Virtual ethnography*. London: Sage Publications.
- Jenkins, H., Purushotma, R., Weigel, M., Clinton, K., & Robinson, A. J. (2009). *Confronting the challenges of participatory culture: media education for the 21st century*. Cambridge, MA: The MIT Press.
- Johnson, L., Levine, A., Smith, R., & Stone, S. (2010). *The 2010 horizon report*. The New Media Consortium. Hentet d. 15. februar 2013 fra <http://www.nmc.org/pdf/2010-Horizon-Report.pdf>
- Kimmons, R., & Veletsianos, G. (2013). *The fragmented educator: Social networking sites, acceptable identity fragments, and the identity constellation*. Under udgivelse.
- Kirkup, G. (2010). Academic blogging: academic practice and academic identity. *London Review of Education*, 8(1), 75–84.
- Kjellberg, S. (2010). I am a blogging researcher: motivations for blogging in a scholarly context. *First Monday*, 15(8), 1–17.
- Kroll, D. (2011). *#icanhazpdf: Civil disobedience?* Hentet d. 21. november 2012 fra <http://cenblog.org/terra-sigil-lata/2011/12/22/icanhazpdf-civil-disobedience/>
- Lave, J., & Wenger, E. (1991). *Situated learning: legitimate peripheral participation*. Cambridge, UK: Cambridge University Press.
- Leonard, D. (2012). *The inked academic body. The Chronicle of Higher Education*. Hentet d. 26. oktober 2012 fra <http://chronicle.com/blogs/conversation/2012/10/25/the-inked-academic-body/>
- Martindale, T., & Wiley, D. A. (2005). Using weblogs in scholarship and teaching. *TechTrends*, 49(2), 55–61.
- McLoughlin, C., & Lee, M. (2008). Future leaning landscapes: transforming pedagogy through social software. *Innovate*, 4(5). Hentet d. 31. maj 2008 fra <http://tinyurl.com/6qs376q>
- Merriam, S. (1995). What can you tell from an N of 1?: issues of validity and reliability in qualitative research. *PAACE Journal of Lifelong Learning*, 4, 51–60.
- Minocha, S. (2009). An empirically-grounded study on the effective use of social software in education.

- Education and Training*, 51(5/6), 381–394.
- Mishra, P., Koehler, M. J., & Kereluik, K. (2009). The song remains the same: looking back to the future of educational technology. *TechTrends*, 53(5), 48–53.
- Moran, M., Seaman, J., & Tinti-Kane, H. (2012). *Blogs, wikis, podcasts, and Facebook: how today's higher education faculty use social media*. Boston, MA: Pearson Learning Solutions.
- Morrison, J. (2003). U.S. higher education in transition. *On the Horizon*, 11(1), 6–10.
- Nardi, B. A., Schiano, D. J., & Gumbrecht, M. (2004). Blogging as social activity, or, would you let 900 million people read your diary? *Proceedings of the _04 ACM Conference on CSCW* (pp. 222–231).
- Pearce, N., Weller, M., Scanlon, E., & Kinsley, S. (2010). Digital scholarship considered: how new technologies could transform academic work. *in education*, 16(1). Hentet d. 1. maj 2013 fra <http://ineducation.ca/article/digital-scholarship-considered-how-new-technologies-could-transform-academic-work>
- PLoS ONE. (2013). *Article-level metrics information*. Hentet d. 11. januar 2013 fra <http://www.plosone.org/static/almInfo>
- Procter, R., Williams, R., Stewart, J., Poschen, M., Snee, H., Voss, A., et al. (2010). Adoption and use of Web 2.0 in scholarly communications. *Philosophical Transactions of the Royal Society*, 368, 4039–4056.
- Scanlon, E. (i tryk). Scholarship in the digital age: open educational resources, publication, and public engagement. *British Journal of Educational Technology*.
- Schwieb, R. (2012). The corrosive influence of competition, growth, and accountability on institutions of higher education. *Journal of Computing in Higher Education*, 24(2), 96–103.
- Selwyn, N. (2010). Looking beyond learning: notes towards the critical study of educational technology. *Journal of Computer Assisted Learning*, 26(1), 65–73.
- Selwyn, N. (2011). Social media in higher education. In A. Gladman (Ed.), *The Europa world of learning* (pp. 1–9). London, UK: Routledge.
- Siemens, G., & Matheos, K. (2010). Systemic changes in higher education. *in Education*, 16(1). Hentet d. 19. juli 2012 fra <http://ineducation.ca/article/systemic-changes-higher-education>
- Singh, N., Lehnert, K., & Bostick, K. (2012). Global social media usage: insights into reaching consumers worldwide. *Thunderbird International Business Review*, 54(5), 683–700.
- Spanier, G. (2010). Creating adaptable universities. *Innovative Higher Education*, 35(2), 91–99.
- Stewart, B. (2012). Digital identities: six key selves in networked publics. Hentet d. 10. maj 2012 fra <http://theory.cribchronicles.com/2012/05/06/digital-identities-six-key-selves/>
- Veletsianos, G. (2010). A definition of emerging technologies for

- education. In G. Veletsianos (Ed.), *Emerging technologies in distance education* (pp. 3–22). Edmonton, AB: Athabasca University Press.
- Veletsianos, G. (2012). Higher education scholars' participation and practices on twitter. *Journal of Computer Assisted Learning*, 28(4), 336–349.
- Veletsianos, G., & Kimmons, R. (2012a). Networked participatory scholarship: emergent techno-cultural pressures toward open and digital scholarship in online networks. *Computers & Education*, 58(2), 766–774.
- Veletsianos, G., & Kimmons, R. (2012b). Assumptions and challenges of open scholarship. *The International Review of Research in Open and Distance Learning*, 13(4), 166–189.
- Veletsianos, G., & Kimmons, R. (2013). Scholars and faculty members lived experiences in online social networks. *The Internet and Higher Education*, 16(1), 43–50.
- Vygotsky, L. S. (1962). *Thought and language*. Cambridge, MA: MIT Press.
- Vygotsky, L. S. (1978). *Mind in society*. Cambridge, MA: Harvard University Press.
- Walker, J. (2006). Blogging from inside the ivory tower. In A. Bruns & J. Jacobs (Eds.), *Uses of blogs* (pp. 127–138). New York, NY: Peter Lang.
- Ward, K. J. (1999). Cyber-ethnography and the emergence of the virtually new community. *Journal of Information Technology*, 14(1), 95–105.
- Watulak, L. S. (2011). 'I'm not a computer person': negotiating participation in academic discourses. *British Journal of Educational Technology*, 43(1), 109–118.
- Weller, M. (2011). *The digital scholar: how technology is transforming scholarly practice*. London, UK: Bloomsbury Academic.
- Wiley, D., & Green, C. (2012). Why openness in education? In D. Oblinger (Ed.), *Game changers: education and information technologies* (pp. 81–89). Washington, D.C.: Educause.

Hans Henrik Knoop

Lektor ved Institut for Uddannelse og Pædagogik (DPU), Aarhus Universitet og præsident for for European Network for Positive Psychology (ENPP)

George Veletsianos

Forskningsleder, Innovative Learning and Technology og lektor ved the School of Education and Technology, Royal Roads University, Victoria B.C., Canada.

Sara Prot

Forsker, Department of Psychology, Iowa State University

Katelyn A. McDonald

Forsker, Department of Psychology, Iowa State University

Craig A. Anderson

Distinguished Professor & Director, Center for the Study of Violence, Iowa State University

Douglas A. Gentile

Forskningsleder, Media Research Lab, Iowa State University

Bo Krüger

Direktør i Moving Minds og cand.mag. i geografi og pædagogik.

Jan Kristensen

Journalist, master i redaktionel ledelse og rådgiver for Expology A/S i Danmark

FOR INTERNAL USE ONLY

Hans Henrik Knoop

Lektor ved Institut for Uddannelse og Pædagogik (DPU), Aarhus Universitet og præsident for for European Network for Positive Psychology (ENPP)

Jørgen Lyhne

Psykolog og lektor ved VIA University College, Højskolen for Videreuddannelse og Kompetenceudvikling. Ekstern lektor på Aarhus Universitet, Institut for Uddannelse og Pædagogik.

Frans Ørsted Andersen

Lektor, ph.d. ved Institut for Uddannelse og Pædagogik (DPU) på Aarhus Universitet.

René Kristensen

Lektor, Videreuddannelse og Praksisudvikling, University College Lillebælt. Master of Science i systemisk ledelse og organisationsstudier.

Gerd Christensen

Lektor, ph.d. i pædagogik ved Institut for Medier, Erkendelse og Formidling, Københavns Universitet.

Hans Månsson

Lektor i pædagogik, partner i Center for Social Bæredygtighed. www.cesob.dk

Anne Linder

Psykolog, selvstændig konsulent. www.annelinder.dk.